

Nr 89.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående anslag för budgetåret 1952/53 till gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt; given Stockholms slott den 29 februari 1952.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande statsrådet hemställt.

GUSTAF ADOLF.

Hj. R. Nilson.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås att för budgetåret 1952/53 skall till Gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt anvisas ett anslag av 1 200 000 kronor, att avräknas mot automobilskattemedlen. Av anslaget avses 700 000 kronor såsom restitution av den ordinarie bensinskatt, som under budgetåret beräknas komma att utgå vid yrkesmässigt fiske. Återstoden, 500 000 kronor, avses skola utgöra en partiell restitution av den tilläggsskatt å bensin, som fiskerinäringens utövare erlagt under tiden den 1 april 1948—den 31 december 1950. Åskandet av sistnämnda belopp göres i anslutning till det förslag, som Kungl. Maj:t i propositionen nr 25 till årets riksdag framlagt om att tilläggsskattemedlen skola avsättas till en fond och inom denna användas för vissa ändamål till gagn för fiskerinäringen.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 29 februari 1952.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden DANIELSON, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler statsrådet Hjalmar Nilson *fråga om anslag till gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt* samt anför därvid följande.

Inledning.

Från och med budgetåret 1935/36 har under nionde huvudtiteln uppförts ett reservationsanslag, benämnt Gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt. Genom anvisandet av detta anslag, vilket avräknas mot automobilskattemedlen, ha fiskerinäringens utövare erhållit restitution av den ordinarie skatten å bensin, som använts vid yrkesmässigt fiske. Frågan om återbäring till fiskerinäringens utövare av den tilläggsskatt å bensin, som under tiden den 1 april 1948—den 31 december 1950 utgick med 27 öre per liter, behandlades vid 1950 års riksdags höstsession. Riksdagen uppdrog då efter förslag av bevillningsutskottet (r. skr. nr 420, bevillningsutskottets betänkanden nr 66 och 68) åt Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga åtgärder för genomförande av kollektiv restitution av tilläggsskatten å bensin, som använts vid yrkesmässigt fiske under tiden den 1 april 1948—den 31 december 1950. Beträffande tidpunkten för restitutionen uttalade riksdagen, att det givetvis icke kunde komma i fråga att ett belopp motsvarande den tilläggsskatt, som fiskets utövare betalat under hela nyssnämnda tidsperiod, skulle restitueras kollektivt under en så begränsad tid som endast ett budgetår. Restitutionen av tilläggsskatten borde i stället utsträckas över en följd av år.

I 1951 års statsverksproposition (IX ht punkt 152) anförde dåvarande chefen för jordbruksdepartementet att det med hänsyn till riksdagens uttalande, att kollektiv restitution skulle ske även av tilläggsskatten å bensin, syntes angeläget att frågan om storleken av bensinförbrukningen i yrkesmässigt fiske bleve närmare utredd. Vid denna utredning borde man en-

ligt departementschefen söka att ej blott komma fram till en såvitt möjligt tillförlitlig uppskattning av bensinförbrukningen i yrkesmässigt fiske under den tid, varunder tilläggsskatt utgått, utan även få en uppfattning om den bensinförbrukning, som kunde väntas under budgetåret 1951/52. Departementschefen anförde vidare, att den omständigheten, att osäkerhet rådde om storleken av de kvantiteter för vilka restitution borde beräknas, ej syntes böra utgöra hinder för att ifrågavarande anslag för sistnämnda budgetår uppfördes med ett avrundat belopp. Anslaget syntes därvid böra bestämmas så att det komme att omfatta både vad som kunde antagas komma att motsvara den ordinarie bensinskatten för budgetåret 1951/52 och viss del av den tidigare erlagda tilläggsskatten. Med denna utgångspunkt föreslog departementschefen att anslaget skulle uppföras med ett belopp av 800 000 kronor.

Sedan riksdagen (skr. nr 331/1951) i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag i 1951 års statsverksproposition för ändamålet anvisat ett anslag av 800 000 kronor för innevarande budgetår, att avräknas mot automobilskattemedlen, ställde Kungl. Maj:t genom beslut den 8 juni 1951 anslaget till förfogande för fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök. I beslutet föreskrevs, att fiskeristyrelsen skulle äga disponera 700 000 kronor av anslaget för därmed avsett ändamål. Beträffande användningen av återstående 100 000 kronor förklarade Kungl. Maj:t sig vilja framdeles meddela beslut. Kungl. Maj:t anbefalldes tillika fiskeristyrelsen att, med beaktande av vad i statsverkspropositionen anförts i ämnet, verkställa utredning rörande förbrukningen av bensin i yrkesmässigt fiske samt att till Kungl. Maj:t inkomma med redogörelse för utredningens resultat.

I årets statsverksproposition (IX ht punkt 221) uttalade jag att det syntes möjligt att den åt fiskeristyrelsen uppdragna utredningen kunde avslutas i så god tid, att ett på densamma grundat förslag till beräkning av förevarande anslag kunde föreläggas årets riksdag. Med hänsyn härtill har Kungl. Maj:t i statsverkspropositionen föreslagit riksdagen att, i avbidan på särskild proposition i ämnet, till Gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt för budgetåret 1952/53 beräkna ett oförändrat anslag av 800 000 kronor, att avräknas mot automobilskattemedlen.

Vidare har Kungl. Maj:t i proposition den 11 januari 1952, nr 25, på min föredragning föreslagit riksdagen medge att den kollektiva restitutionen av den tilläggsskatt å bensin, som under tiden den 1 april 1948—den 31 december 1950 uttagits vid yrkesmässigt bedrivet fiske, skall ske på det sätt att tilläggsskattemedlen skola avsättas till en fond och inom denna användas så, att fiskerinäringen som helhet får nytta därav genom insats på områden, där anslagsanvisning å riksstaten icke äger rum. I sistnämnda proposition anförde jag att jag torde få återkomma till frågan om storleken av de belopp, som sammanlagt borde tillföras fonden, sedan fiskeristyrelsen slutfört nyssnämnda utredning rörande användningen av bensin i yrkesmässigt bedrivet fiske. Jag anmärkte vidare, att jag förutsatte att fonden redan för nästa budgetår skulle tillföras en förhållandevis stor del av det belopp, som totalt

kunde komma att tillfalla densamma, och att fonden sålunda skulle träda i verksamhet vid ingången av budgetåret 1952/53.

Fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök har numera genom skrivelse den 31 januari 1952 redogjort för resultatet av den av styrelsen verkställda utredningen rörande förbrukningen av bensin vid yrkesmässigt fiske. I anslutning härtill torde jag nu få upptaga den i det föregående omförmälda anslagsfrågan. Därvid torde jag först få beröra resultatet av fiskeristyrelsens utredning.

Fiskeristyrelsens utredning.

Fiskeristyrelsen redogör inledningsvis för de grunder för bestämmande av restitutionsbeloppets storlek, som hittills tillämpats. Styrelsen erinrar därvid om att kollektiv restitution skett från och med budgetåret 1927/28 och att under de första åren för varje budgetår ställdes till förfogande ett belopp, motsvarande en tredjedels procent av de medel, som under nästföregående budgetår influtit enligt förordningen om särskild skatt å bensin och motorsprit, dock högst 50 000 kronor. Sistnämnda maximibelopp ökades under de följande åren i samma mån som bensinskatten höjdes. I redogörelsen erinras vidare om att de nu angivna beräkningsgrunderna frångåtts genom bestämmelserna i kungörelsen den 9 juni 1939 (nr 326). I denna stadgas, att beträffande återbäring av skatt å bensin, som med eller utan tillsats av annat ämne användes för framdrivande av motorbåt vid yrkesmässigt utövande av fiske, skall gälla vad Kungl. Maj:t och riksdagen därom för varje budgetår besluta. Denna bestämmelse har hittills tillämpats så att riksdagen efter förslag av Kungl. Maj:t årligen för ändamålet anvisat ett belopp av den storlek att det ungefärligen motsvarat vad som kunnat väntas under budgetåret komma att med gällande skattesats inflyta i skatt för bensin av det slag varom här är fråga.

Fiskeristyrelsen anför vidare, att lantbruksstyrelsen, vilken före fiskeristyrelsens tillkomst handlagt ärenden angående fiskeriväsendet, för att kunna uppgöra förslag till fördelning av de bensinskattemedel, som ställdes till fiskets förfogande, redan före tillkomsten av kungörelsen nr 326/1939 varit tvungen att söka beräkna bensinförbrukningen vid det yrkesmässiga fisket i olika delar av landet ävensom i landet i dess helhet. Vid detta arbete biträdades lantbruksstyrelsen av fiskeriintendenterna och länsfiskeritjänstemännen på så sätt, att dessa lämnade uppgifter om den uppskattade bensinförbrukningen inom respektive områden. Fiskeristyrelsen upplyser, att denna senare beräkningsmetod, vilken sedermera använts utom under de år då bensinransonering varit gällande och då uppgifter om bensintilldelningen kunnat erhållas från länsstyrelserna, hittills tillämpats även av fiskeristyrelsen.

Enligt de uppgifter, som erhållits på nu angivna sätt, skulle bensinförbrukningen i hela landet per budget- eller kalenderår ha uppgått till följande kvantiteter.

År	Liter per år
1931/36	1 300 000
1936/39	1 960 000
1939/40	2 051 000
1940/41	614 000
1941/42	413 000
1942/43	655 000
1943/44	864 972
1945	2 026 157
1946	2 289 395
1947	2 274 000
1948	3 062 900
1949	3 505 850

Av sammanställningen framgår, att bensinförbrukningen under krigsåren nedgick starkt. Detta berodde, enligt vad fiskeristyrelsen anför, dels på hård ransonering, dels på att ersättningsbränsle i stor utsträckning kom till användning under denna tid. Styrelsen påpekar vidare att sammanställningen visar en kraftig stegring av bensinförbrukningen för åren 1948 och 1949. Styrelsen anför härom att den för år 1949 upptagna siffran var så hög, att styrelsen i sina anslagsäskanden icke ansåg sig böra godtaga densamma såsom grund för beräkningen av det belopp varmed bensinskatten borde restitueras. Styrelsen uppger sig ha varit av den uppfattningen att den verkliga förbrukningen under år 1949 uppgått till högst omkring 3 000 000 liter. Anledningen härtill var, enligt vad styrelsen anför, dels den, att det icke syntes troligt att förbrukningen skulle ha stigit så mycket på endast ett eller ett par år, dels att uppgifterna rörande 1949 års förbrukning i stor utsträckning grundade sig på upplysningar från länsstyrelserna rörande de kvantiteter bensin, som tilldelats fiskarena under den då tillämpade ransoneringen, men att det från flera håll upplysts att fiskare ofta icke förbrukat hela sin tilldelning.

Fiskeristyrelsen anför härefter några allmänna synpunkter rörande beräkningen av bensinförbrukningen i yrkesmässigt fiske. Styrelsen framhåller därvid att det i allmänhet stöter på betydande svårigheter att erhålla en någorlunda tillförlitlig uppgift om hur mycket bensin, som förbrukas vid yrkesmässigt utövande av fiske. Med hänsyn härtill får det enligt styrelsen anses uteslutet att kunna erhålla annat än en ungefärlig beräkning i här förevarande avseende. Som närmare motivering för denna sin uppfattning anför fiskeristyrelsen i huvudsak följande.

Först må framhållas att tvekan kan råda om innebörden av begreppet yrkesmässigt utövande av fiske. Enligt styrelsens mening bör emellertid med sådant fiske förstås ej blott det fiske, som bedrivs av verkliga yrkesfiskare, det vill säga personer, vilka helt eller huvudsakligen livnära sig av fiske, utan även fiske, vilket utövas i sådan utsträckning, att idkaren därav har en icke alltför oväsentlig inkomst, så att fisket alltså kan sägas i viss

grad utgöra förutsättning för hans livsuppehälle. Med tillämpning härav skulle kunna hävdas, att fisket får anses vara yrkesmässigt bedrivet, om utövaren därav hämtar minst omkring 20 procent av sin inkomst. Även om detta betraktats som riktpunkt, har dock styrelsen vid insamlingen av material för den utredning styrelsen nu anbefallts göra icke vågat strikt hålla på en sådan regel. Insamlarna av primäruppgifterna kunna nämligen i allmänhet icke förväntas ha möjlighet att så ingående granska varje fiskares inkomster, att fiskets procentuella andel däri rent siffermässigt kan exakt anges. En annan svårighet ligger däri, att motorbåtarna utom för fiske ofta användas för transport och andra ändamål och graden av dessa andra användningssätt växlar naturligtvis starkt individuellt. Vidare kan som drivmedel för motorer av flera märken användas ej blott bensin utan även tyngre bränslen. Ibland användes bensin endast för att starta och uppvärma motorn, ibland åter användes bensin som enda eller huvudsakligt bränsle. Därtill kommer att fiskebåtmotorernas maskinstyrka växlar starkt från omkring 2 upp till omkring 15 hästkrafter eller i enstaka fall däröver. Slutligen är bensinåtgången i hög grad beroende på vilka slags fisken som bedrivs, avståndet till fiskeplatserna, fiskesäsongens längd m. m.

Fiskeristyrelsen upplyser vidare i sin skrivelse att styrelsen vid planläggningen av nu ifrågakommande utredning övervägt flera olika metoder för införskaffandet av primärmaterialet. Styrelsen hade därvid funnit det lämpligast att insamlingen av primäruppgifterna liksom tidigare skulle anförtros åt länsfiskeritjänstemännen och i ett par fall — vid kusten av Malmöhus län samt Göteborgs och Bohus län — åt vederbörande fiskeriintendent med biträde av insamlarna av fiskeristatistik. Enligt styrelsens uppfattning äro dessa befattningshavare de enda som inneha det betydande mått av person- och lokalkännedom ävensom kännedom om fisket, vilket erfordras för att man skall få en någorlunda riktig uppskattning av bensinförbrukningen inom olika områden. Beträffande insamlingen av primäruppgifterna anför fiskeristyrelsen i övrigt huvudsakligen följande.

För att bättre än vid tidigare uppgiftsinsamlingar kunna kontrollera rimligheten av de lämnade uppgifterna ha insamlarna på särskilda blanketter fått redovisa antalet bensindrivna motorbåtar, som användas vid yrkesmässigt fiske, dels vid kusten, dels i de stora insjöarna och dels i andra insjöar. Härvid ha angivits båtarnas maskinstyrka och genomsnittlig bensinförbrukning per år inom olika båtkategorier, vad maskinstyrkan beträffar, i ovan nämnda vattenområden. Vid fullgörande av detta uppdrag ha olika metoder använts. Några av insamlarna ha sålunda sökt att erhålla en någorlunda tillförlitlig uppgift om bensinförbrukningen under år 1951, under det att andra grundat sina värden på den mängd bensin, som båtar av respektive styrkegrupper under olika förhållanden erfarenhetsmässigt förbruka under ett år. Den första metoden ger givetvis de mest exakta siffrorna men är praktiskt genomförbar endast i det fall att uppgiften gäller ett begränsat antal båtar och tillförlitliga anteckningar förts av förbrukarna. Vid bägge förfaringssätten har totalförbrukningen inom olika distrikt uträknats på basis av det båtbestånd, som för närvarande finnes. Det må framhållas att båtarnas antal endast företer små förändringar från år till år. Även om alltså nu föreliggande uppgifter rörande bensinförbrukningen närmast hänföra sig till år 1951, få de anses vara i huvudsak tillämpliga även på de närmast föregående åren.

De siffermässiga resultaten av fiskeristyrelsens utredning ha av styrelsen sammanförts i två tabeller. I den ena av dessa redovisas antalet båtar av olika motorstyrka samt medelförbrukningen av bensin per båt och år. I den andra tabellen lämnas uppgift rörande förbrukningen, uttryckt i liter, av bensin vid yrkesmässigt fiske. Fiskeristyrelsen upplyser att den, då sådana uppgifter som legat till grund för den förra tabellen syntes anmärkningsvärda i något avseende, hållit överläggningar med uppgiftslämnarna. Därvid har rättelse ansetts böra vidtagas endast i ett fåtal fall.

Med utgångspunkt från de utredningsresultat, som redovisats i tabellerna, anför fiskeristyrelsen, att det enligt dess mening synes vara berättigat att antaga, att bensinförbrukningen vid yrkesmässigt fiske under vart och ett av åren 1948—1951 uppgått till omkring 2 840 000 liter. Angående innehållet i tabellerna anför styrelsen i övrigt bland annat följande.

Uppgifterna rörande medelförbrukningen per båt och år variera inom mycket vida gränser från län till län. Detta framträder vid jämförelse av exempelvis medelförbrukningen för båtar med över 10 hästkrafters styrka i Mälaren i å ena sidan Stockholms och å andra sidan Uppsala län. I det förra länet anges denna (för 2 båtar) vara 1 800 liter men i Uppsala län (för 1 båt) endast 100 liter. Detta beror uppenbarligen därpå, att de två båtarna i Stockholms län helt drivas med bensin under det att den i Uppsala län endast startas med detta bränsle. Just denna starkt varierande grad av användning av annat bränsle än bensin är en av de förnämsta orsakerna till att medelförbrukningen blir så olika i de olika områdena och dessutom att alltid en viss grad av osäkerhet vidlåder dessa uppgifter. De anmärkningsvärt höga siffrorna rörande medelförbrukningen i Stockholms län bero sålunda, enligt vad insamlarna uppgivit, på att fiskarna i detta län i mycket liten utsträckning använda annat drivmedel än bensin i här ifrågasvarande motorer, vilket delvis anses ha sammanhang med de fiskesätt, som här praktiseras.

Såsom varit att vänta visa nu föreliggande uppgifter åtskilligt lägre värden för bensinförbrukningen i de flesta områden än motsvarande uppgifter för år 1949. Endast i några få fall äro värdena något högre nu än de för det sistnämnda året. Fiskeristyrelsen har tidigare framhållit att skäl funnits att antaga, att förbrukningen för 1949, som enligt det insamlade uppgiftsmaterialet skulle uppgått till omkring 3,5 miljoner liter, angivits till för högt värde. Jämföras de nu framkomna siffrorna med dem för år 1948, är överensstämmelsen betydligt bättre. För detta år angavs, som framgår av det föregående, totalförbrukningen för hela landet till 3 062 900 liter, därav vid kustfisket 2 294 800 liter och vid sötvattensfisket 768 100 liter. Den största relativa avvikelserna här hänför sig till det sistnämnda fisket, där förbrukningen enligt uppgifterna skulle varit nära 16 procent större år 1948 än år 1951. Det framgick emellertid snart, att uppgifterna rörande bensinförbrukningen särskilt vid sötvattensfisket år 1948 troligen delvis varit för höga. Hänsyn härtill togs också sedermera vid fördelningen av de på de olika områdena fallande restitutionsmedlen. Enligt fiskeristyrelsens åsikt förefaller det därför sannolikt att bensinförbrukningen år 1948 varit av i stort sett samma omfattning som den, vilken framgick av förevarande utredning, och något skäl att antaga att några väsentliga förändringar däri inträtt under åren 1949 och 1950 föreligger ej.

Vad beträffar storleken av den bensinförbrukning, som skett i yrkesmässigt fiske under tiden den 1 april 1948—den 31 december 1950, anför fiskeristyrelsen att denna synes kunna uppskattas till 8 165 000 liter. Styrelsen har därvid utgått från att förbrukningen under ett vart av åren 1949 och 1950, i enlighet med vad som framgår av den föregående redogörelsen, bör beräknas till omkring 2 840 000 liter eller till sammanlagt omkring 5 680 000 liter. Den bensinmängd, som bör läggas till grund för beräkning av restitutionen av tilläggsskattemedlen för år 1948, synes däremot enligt fiskeristyrelsen böra beräknas till omkring 2 485 000 liter. Angående beräkningen av sistnämnda kvantitet anför styrelsen i huvudsak följande.

Under år 1948 får, som förut anförts, förbrukningen antagas ha varit omkring 2 840 000 liter. Tilläggsskatten utgick ju emellertid icke under sistnämnda års första kvartal. Den kvantitet som förbrukades under detta kvartal bör således icke medräknas i detta sammanhang. Det gäller alltså att uppskatta denna mängd. Att exakt göra detta är givetvis icke möjligt. På grund av ishinder och andra ogynnsamma omständigheter är emellertid fisket med så små båtar, som det här i allmänhet är fråga om, mer eller mindre inskränkt i stora delar av landet under årets tre första månader. Man kan därför icke räkna med att bensinförbrukningen under dessa månader uppgår till mer än högst omkring hälften av medelförbrukningen under årets övriga kvartal eller med andra ord till omkring en åttondel av hela årsförbrukningen. I anslutning härtill bör alltså bensinförbrukningen under den del av år 1948, under vilken tilläggsskatt å bensin utgick, uppskattas till $(2\,840\,000 - \frac{1}{8} \times 2\,840\,000 =) 2\,485\,000$ liter.

Föredraganden.

Av den föregående redogörelsen framgår att fiskeristyrelsen nu med utgångspunkt från den av styrelsen verkställda utredningen uppskattat bensinförbrukningen vid yrkesmässigt fiske till omkring 2 840 000 liter för ett vart av åren 1948—1951. Förbrukningen av bensin under tiden den 1 april 1948—den 31 december 1950, då tillfällig skatt utgick å bensin, har styrelsen i anslutning härtill beräknat till sammanlagt omkring 8 165 000 liter. Av de skäl, som styrelsen angivit, har det visserligen icke varit möjligt att vid utredningen nå fram till resultat, som med full säkerhet kunna sägas exakt motsvara den verkliga bensinförbrukningen. Att få en säkrare uppskattning än den, som styrelsen nu gjort, torde dock knappast vara möjligt, i vart fall ej utan synnerligen omfattande och tidsödande undersökningar. Det synes vidare ej sannolikt att den felmarginal, som kan föreligga, är så stor, att den kan anses motivera igångsättandet av dylika undersökningar. I likhet med fiskeristyrelsen anser jag därför att de av styrelsen angivna värdena böra kunna läggas till grund för beräkningen av de bensinskattemedel som skola restitueras under nästa budgetår.

Vad därvid först angår frågan om återbäring av den ordinarie skatten för bensin, som förbrukas vid yrkesmässigt fiske, vill jag till en början erinra om att denna skatt sedan den 1 januari 1951 uttages med 25 öre per liter.

Såsom framgår av det nyss anförda synes man kunna utgå från att bensinförbrukningen vid det yrkesmässiga fisket under de senaste åren uppgått till omkring 2 840 000 liter per år. Några större variationer beträffande denna förbrukning torde icke vara att vänta under innevarande och nästa år. Det skattebelopp, som skall restitueras till fiskerinäringens utövare för ordinarie skatt, som av dem erlägges under budgetåret 1952/53, synes med hänsyn härtill kunna beräknas till $(0,25 \times 2\,840\,000 =)$ i runt tal 700 000 kronor. Ett belopp av denna storlek torde sålunda böra anvisas för nästa budgetår.

Vad härefter angår tilläggsskatten synes, såsom jag redan anförde, här ifrågavarande bensinförbrukning under den tid, då tilläggsskatten uttogs, kunna uppskattas till sammanlagt omkring 8 165 000 liter. Eftersom tilläggsskattebeloppet utgjorde 27 öre per liter, skulle sålunda det yrkesmässiga fisket ha erlagt $(0,27 \times 8\,165\,000 =)$ i avrundat tal 2 200 000 kronor såsom tilläggsskatt. Detta belopp skall emellertid i enlighet med riksdagens i det föregående återgivna uttalande icke restitueras på en gång utan under en följd av år. I propositionen nr 25 till årets riksdag har Kungl. Maj:t, såsom tidigare anförts, föreslagit att den kollektiva restitutionen av tilläggsskatten skall ske på det sättet att tilläggsskattemedlen skola avsättas till en fond och inom denna användas så, att fiskerinäringen som helhet får nytta därav genom insats på områden, där anslagsanvisning å riksstaten icke äger rum. I det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet uttalade jag att jag förutsatte att nämnda fond redan för nästa budgetår skulle tillföras en förhållandevis stor del av det belopp, som totalt kunde komma att tillfalla densamma, och att fonden sålunda skulle träda i verksamhet vid ingången av budgetåret 1952/53. Det torde i detta sammanhang böra erinras om att redan det för innevarande budgetår anvisade anslaget å 800 000 kronor till en viss del innefattar restitution av tilläggsskattemedel. Denna delrestitution torde med utgångspunkt från fiskeristyrelsens utredning angående bensinförbrukningen kunna sägas ha uppgått till omkring $(800\,000 - 700\,000 =)$ 100 000 kronor. Sistnämnda belopp motsvarar även till storleken den del av anslaget, beträffande vars användning Kungl. Maj:t förklarar sig framdeles vilja meddela beslut. Till frågan om dispositionen av dessa medel torde jag sålunda få återkomma i ett senare sammanhang, då riksdagen tagit ställning till Kungl. Maj:ts förslag om användningen av tilläggsskattemedlen. Därest sistnämnda belopp av 100 000 kronor avräknas å det förut nämnda beloppet av 2 200 000 kronor, skulle 2 100 000 kronor återstå att restituera. Härav torde, med hänsyn till vad jag tidigare uttalat angående avsättningen till fonden och under förutsättning att riksdagen bifaller det i propositionen nr 25 framlagda förslaget, lämpligen för nästa budgetår böra anvisas ett belopp av 500 000 kronor. Anvisningen torde liksom hittills böra ske under anslaget till Gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt.

Vid bifall till vad jag sålunda föreslagit bör sistnämnda anslag för bud-

getåret 1952/53 uppföras med ett belopp av (700 000 + 500 000 =) 1 200 000 kronor.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att till *Gottgörelse till fiskerinäringen för av dess utövare erlagd bensinskatt* å riksstaten för budgetåret 1952/53 under nionde huvudtiteln anvisa ett anslag av 1 200 000 kronor, att avräknas mot automobilskattemedlen.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall och förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Gunnar Eklund.